

Слухътъ за смъртта му не стигна веднага до палата. Тамъ мисляха че сж въ безопасностъ, като рассчитваха на военнитѣ распореджания земени отъ него. Палата и околноститѣ му бѣха заети както се види, защото показаніята по тоя прѣдмѣтъ сж твърдѣ различни, отъ три швейцарски полкове, къмъ които бѣха присъединени носившитѣ сжщия червенъ мундиръ бивши кралски тѣлохранители, не распуснати и плащани въпрѣки постановлението на събранието; освенъ това, тамъ сж биле още до хиляда вѣрни кралю дворяне и нѣколко дружини отъ народната гвардия.

На разсъмване краля излѣзе да прѣгледа събрания си гарнизонъ. Но палатнитѣ прислужници си дозволиха контръ-революционни демонстраци, които прѣдизвикаха тюхкания отъ страна на гражданитѣ-войници; на викътъ *да живѣе краля*, послѣднитѣ отговориха да живѣе народа. Слѣдъ това много народни гвардейци утидоха да се присъединятъ къмъ възстанието. Краля се върна въ палата твърдѣ смутенъ. Скоро стигнаха първитѣ народни тѣлпи, вай-распаленитѣ, въоръжени съ маждраци, съ шишове и всевъзможни други желѣзни орѣдия. Помногобройнитѣ дружини бѣха по-добрѣ въоръжени: тѣ имаха и пушки, но нѣмаха много заряди, когато всѣки швейцарецъ имаше по четиредесетъ патрона. Когато атакующитѣ наближиха, повечето отъ народнитѣ гвардейци останали въ Тюлери обявяха, че тѣ нѣма да гърмятъ срѣщу братята си; артиллериститѣ захвърлиха на пѣтя снарядитѣ и барутя си.

Часътъ къдѣ осемъ сутрината, всички бѣха станали. Възстанието не бѣше набрало силитѣ си само отъ прѣдградното население, както нѣкои искать да кажать: то бѣше обзело цѣлия Парижъ; всичкитѣ секции и всичкитѣ классове имаха свои въ него прѣдставители. Но най-страшнитѣ му елементи бѣха петтѣхъ стотинъ мар-